

[Udenrigsministeren]

rationelt niveau såvel mellem hovedstæderne som i selve operationsområdet.

På Vestunionsministermødet i Paris den 17. januar 1991 blev det besluttet, at koordinationen også skulle omfatte især logistisk støtte til land- og flystyrker fra de lande, der havde sådanne styrker i området, og det drejede sig om Frankrig, Italien og Storbritannien.

Det har i begge tilfælde været den almindelige forståelse blandt Vestunionens medlemslande, at aktiv deltagelse i de fælles operationer var frivillig. Derfor er det kun en del af medlemslandene, der har været med i de to operationer med militære enheder. Men det er også værd at bemærke, at langt den mest omfattende af de to hidtidige fælles Vestunionsoperationer foregik som led i en aktion, der var ledet af FN.

Jeg kan endelig oplyse, at Vestunionslandene på det uformelle ministermøde, de havde i Luxembourg den 8. april sidste år, besluttede at koordinere deres bistand til den irakiske civilbefolkning, især den kurdiske befolkningsdel, der var offer for det irakiske styres undertrykkelse.

Tak for spørgsmålet!

Trøjborg (S):

Jeg må fortolke det sådan, at det hermed er bekræftet, at Vestunionen netop ikke er det, som udenrigsministeren gerne vil gøre den til – en militær alliance, der kan koordinere militære aktioner – men at der netop i alle tilfældene har været tale om, at der har været aktioner, der er ledet af, koordineret af, nogle lande, som har været aktive i området, at WEU så principielt har bakket aktionerne op, og at der er tale om, at FN har ledet nogle af aktionerne.

Det er dermed endnu en gang bekræftet, at den fortolkning, udenrigsministeren har af, at Vestunionen allerede i dag udgør en militær kølle, en militær arm, mere er udtryk for udenrigsministerens fantasi end udtryk for realiteterne i forbindelse med de aktioner, der er omtalt her.

Hans Hækkerup (S):

Udenrigsministeren omtalte nogle af de aktioner, hvor udenrigsministeren mener at WEU har spillet en vigtig koordinerende rolle. Regeringens Sikkerheds- og Nedrustningspolitiske Udvalg har udsendt en publikation, der

hedder WEU, Den Vesteuropæiske Union, og jeg har gjort mig den ulejlighed at læse, hvad der skrives netop om den første koordination i Golfen. Konklusionen i publikationen er:

»Udviklingen skulle dog vise, at der kun var begrænset vilje blandt WEU-landene til at gennemføre et snævrere samarbejde omkring operationens afvikling. Eksempelvis var det igennem en periode ikke muligt at udarbejde en instruktion om gensidig hjælp, såfremt fartøjer fra et andet WEU-land kom i knibe.«

Jeg mener, at dette citat i sig selv ikke er noget klart eksempel på, at WEU er lykkedes særlig godt i sin koordination.

Med hensyn til den anden aktion i Golfen kan jeg henvise til det kommuniké, som WEU vedtog, og hvoraf det fremgår, at det, man faktisk gjorde, var, at man i området sætter en koordination op i kraft af, at man har en forbindelsesofficer fra hvert land. Vil udenrigsministeren kalde det en militær koordination?

Gade (SF):

Jeg synes, det udvikler sig til en diskussion om, at det er godt, at vi har en militær arm; det kan jeg ikke forstå. Jeg troede, der var et flertal, der mente, at vi var imod, at der skulle udvikles en militær arm i relation til Vestunionen.

Så har man overværet udenrigsministerens særegne reklamekampagne for denne militære arm og hans forsøg på at bevise, at det er en tom skal. Jeg synes ikke, det er interessant, om det er en tom skal. Derfor vil jeg spørge udenrigsministeren, hvordan udenrigsministeren – ud fra udenrigsministerens grundsyn om, at vi skal have en stærk militær arm i Vestunionen – vurderer det traktatudkast til europæisk union, som sammenkobler Vestunionen og EF's beslutningsproces. Jeg vil gerne høre udenrigsministerens vurdering af, hvordan den traktat, vi om nogle måneder skal stemme om, forholder sig til Vestunionen. Bliver den tomme skal stærkere? Og får vi i realiteten en militær arm i den forbindelse?

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Det er et stort spørgsmål. Jeg må sige til hr. Gade, at det, jeg har bestræbt mig for, har været at beskrive virkeligheden, som den er. Det mener jeg i almindelighed er det mest hæderlige.